

[Ib Nørlund]

tiden fremhæver det danske socialdemokratis tilhørsforhold til, fra sit møde i Amsterdam i april 1977 beklagede, at »konservative kræfter under dække af forsvar for menneskeretighederne sætter det i fare, som i kraft af afspændingen er opnået til gavn for den menneskelige tilværelse«.

Men EFs indflydelse på regeringen har åbenbart været større end den socialistiske internationales. Det er at håbe, at regeringen under de forestående nedrustningsforhandlinger vil optræde mere positivt. Udenrigsministeren har jo ofte lovet at ville stille de socialistiske forslag over for konstruktive initiativer. Gør det så, og vær på den måde med til at lette det danske folk for de rustningsbyrder, som NATO stadig kræver forøget, og tænk over til hvad nytte! Prøv en gang at overveje den halve snes milliarder, som i NATO-tiden er brugt til supermoderne militærfly, som efterhånden udrangeres! Har de én eneste gang været til gavn, og hvor mange menneskeliv har de i virkeligheden ikke kostet?

Danmark har jo også lov til at frigøre sig selv fra meningsløse byrder. I stedet har man nu lagt en investeringsplan frem, som på forhånd sætter 17 mia kr. af til militære investeringer. Man opregner projekter, som vi kan få lov til at vælge imellem, men de militære skal på forhånd være sikret. Det ville være i landets umiddelbare interesse at frigøre sig fra disse byrder.

Vil regeringen føre nedrustningspolitik, må den også tage stilling i en sag, som så at sige har bragt problematikken frem til en meget konkret stillingtagen, nemlig det skridt, som i øjeblikket truer nedrustningsbestræbelserne mest: oprustningen med neutronbomber. Neutronbomben er ikke blot en almindelig atombombe, selv om dens teknologi har været kendt i årtier. Dens dræbende virkning beskrives af dens talsmænd som en forsaftning – en juicing, som det hedder på originalsproget – af mennesker, som simpelt hen forvandles til saft. Denne dræbende virkning virker for størstedelen af ofrene først flere dage efter, helt op til en måned efter. Deraf følger, at den ikke kan betegnes som et forsvarsvåben, men logisk må være et udpræget angrebsvåben.

Da dens dimensioner er mindre, så at den kan monteres på mange ting, sådan at overgangen til dens anvendelse bliver mindre be-

mærkbar, betyder den også, at atomtærskelen enten slettes ud eller i hvert fald sænkes. Dens indførelse vil uundgåeligt give anledning til modforanstaltninger, så at oprustningsskruen får endnu nogle omdrejninger og terrorbalancen bliver endnu farligere. Derfor er det så afgørende, at dette skridt forhindres. Her har man snakket, som om det ikke var noget særligt. Men faren ved at gå det skridt videre forstås dog af forstandige mennesker i alle lande. Man kan ikke bare afskrive fordømmelsen af neutronbomben som kommunistisk propaganda ved at henvise til, at Bresjnev i offentlige udtalelser og breve har gjort opmærksom på, hvordan den bliver opfattet. Denne fordømmelse går verden over. Den svenske borgerlige regering har flere gange protesteret. Formanden for norsk LO, formanden for Labours internationale udvalg, generalsekretæren for det vesttyske socialdemokrati, den hollandske forsvarsminister ligeledes, for blot at nævne nogle enkeltpersoner. I Holland har mere end 800.000 ved deres underskrift sagt nej. Det hollandske arbejderpartis kongres har fordømt neutronbomben forleden. Endda det kristeligt demokratiske regeringspartis parlamentsgruppe har i en udtalelse af 3. februar erklæret:

»Til opretholdelse af magtbalancen er ikke ethvert middel anvendeligt og antageligt. Neutronbomben skal ikke tilføjes NATOs våbenarsenal. Holland må gå ind for, at NATO tager dette standpunkt.«

Udtalelsen går videre ind for, at afvisningen skal bruges til at give afrustningsforhandlingerne ny impuls.

Her i landet har over 100.000 underskrivere allerede protesteret, deriblandt hele SIDs hovedbestyrelse og 230 af de kendteste forfattere. Men den danske regering har været tavs. Den har blot sagt, at neutronbomben ikke ville ændre dens atompolitik. Den har stiltiende set sit blad Aktuelt reklamere for neutronbomben under overskriften: »Atomkrig uden tårer«. Ud fra disse synspunkter kan vi stemme for SFs dagsordensforslag.

Men der er en ting mere. Regeringen er for tiden medlem af NATOs nukleare planlægningsgruppe, og regeringen skal endda være vært for denne planlægningsgruppe ret snart, hvor man netop skal drøfte neutronbomben. Vi har hørt mange tale om, at vi ikke bare skal sige ord, ord, ord, men at der